

Raspust

Milica Lukić

„Skoči“.

Stojim na vrhu vodopada dok mi oštro kamenje probada tabane. Ako skočim, bol će nestati, skliznuću niz sluzavo pljosnato kamenje u ledenu, bučnu vodu. Sa ove visine grupa dečaka iz ulice izgleda kao čopor gologlavih majmuna. Maki sedi ispred svih, sa nogama u brznoj vodi u koju prosipa pepeo svoje cigarete. On je pri skoku odrao leđa i sada ima ponosni ožiljak koji izgleda kao da mu je neko nasilno otkinuo krila. Viktor je iskidao nokat iz korena, lišćem uporno pokušava da zaustavi krvarenje, a Saša je pljosnuo direktno na međunožje i jednoglasno je proglašen za pobjednika.

„Ako ne skočiš u roku od dva minuta, ostavićemo te ovde“. Maki pljune gusti šljajm u vodu. Jasno osećam svaki milimetar svog postojanja. Kičma mi je pogrbljena a nadut stomak trapavo visi, koliko god se trudio da stegnem trbušnjake, ne uspevam. Stomak proizvodi zvukove negodovanja, u svakom momentu ću se usrati u gaće. Sunce me bičuje po sred face i tanke linije znoja klize mi niz čelo i leđa. Nervozno zarijem nokte u meso i češem kožu po kojoj se svrab širi sa leđa na stomak, butine, listove.

„Rista pička! Rista pička! Rista pička!“

Dugo im je trebalo. Sad kad su se uhvatili za svoju omiljenu aktivnost navijačkog klicanja, nema mi pomoći. Sada će se zakačiti za mene kao za debelog Spaleta prošlog leta, dupe su mu pomerali sve dok jednog dana nije zaplakao pred svima. Nisam ga video od tada. Vazduh postaje gust i težak, mračni mi

se pred očima. Njihove lobanje sada izgledaju kao zgusnuta masa kože i dlaka. Telom mi prolazi talas vrućine i osećam blagostanje kada mi kolena konačno popuste.

Tup.

Onesvestio sam se.

Od kad sam se rodio, Mama ne prestaje da gubi sate u sitnim kućnim poslovima. Ušiva mi kupaće gaće kao da joj od toga zavisi život. Gledam je iz drugog ćoška zamračene prostorije dok napolju vazduh postaje sve teži. Njeni prsti su suvi, prekriveni belim tačkama. Njeni nokti su iskrzani i listaju se u slojevima. Nikad ne nosi rukavice kada koristi hemikalije za čišćenje, kao da namerno želi da je izujedaju do kostiju. Da nema mojih pocepanih gaća, prljavih tanjira, neopeglanih majci i vaški u kosi, ona bi umrla od besposlenosti, ili od misli. „Idem napolje“. Ne podiže pogled, samo se nasmeši kao da je nema.

Talas sparine me ošine posred lica. Pogledom tražim mesto gde mogu da se zavalim i sakrijem od upornog sunca. Sedam na obližnji stepenik, usijan je od leta. Peče mi kožu nogu. I dalje mi krvari koleno, najbednije krvarenje koje je moglo da me zadesi. Zamišljam situaciju u kojoj se onesvešćujem i padam direktno kroz spratove kamenja, derem slepoočnicu, čelo, završavam sa ožiljkom preko celog obraza, šiljci mi otvaraju glavu i nakon toga ponosno hodam sa živom ranom. Maki kliče i Saša priznaje poraz. Dečaci iz ulice kleknu pred moje stope i mole za oprostaj.

Cvileći zvuk žica reže me kroz uši i budi iz sanjarenja. Još mi je on falio. Vreme za porodične igre i ručak, novine i odmarnje, ovaj prljav i bos čovek provodi svirajući svoju violinu. Sporo mi se približava kao da nešto očekuje, rukom mu odmahujem da se skloni ali on gleda kroz mene.

Sa druge strane ulice vidim ispijenu ženu koja umesto usana ima ravnu crtu. Pored nje Maki nosi plastične karirane cegere koji kloparaju staklenim flašama. Iz mesare izlazi sitan žilav čovek sa cigaretom u uglu usana. Tovari Makija novim kesama, proverava spisak namirnica, pepeo mu se brusi sa ivice cigarete i pada na pod. Maki u tišini sluša oca, zatim ostavlja

cegere na pod da odmori šake. Otac pljuje cigaretu na pod i uzima cegere, i pogleda Makija oštro. Razočarano pogleda ženu i okreće im leđa. Žena ubrza korak ka njemu. Makija ostavljaju iza sebe i njegove sitne oči ukrste se sa mojima. Skrenem pogled na upornog violinistu. „Prestani da sviraš, niko te ne sluša.“ Violinista se na moju opasku blago nasmeje i nastavlja da svira. „Prestani da sviraš inače ću ti razbiti tu violinu na komade“. Makiju se ugao usana izvija u osmeh i zainteresovano me gleda dok pali cigaretu. Violinista stoji mirno kao kip i provocira me tako što brzo i žestoko svira po žicama svoje trule violine. Ustajem i osećam Makijev pogled na svojoj jadoj, bednoj rani na kolenu. Hodam oko violiniste koji umesto očiju ima dve crne rupe. „Je l' si ti slep ili šta?“ Maki mi se pridružuje, zainteresovan za sled događaja. Kao dve hijene plezimo se na naš plen, naš plen svira brzo, naš plen svira sa emocijom, trza glavu na stranu dok svira melodiju koju svakodnevno vežba, posmatram mu zglobove prljave od prašine. Osećam kako mi krv juri u glavu, srce mi kuca brzo i sa gađenjem posmatram ovog čoveka koji se bedno trudi. „Rekao sam ti da prestaneš sa sviranjem“. Maki uzima kamen sa poda i pruža mi ga. Violinista nastavlja da svira, smeškajući se. Maki me posmatra preko violinistinog ramena, njegove oči sevaju i predlažu. Naš plen se kezi. Umesto zuba ima nizove inficiranih rupa. Nausnice mi se znoje i muka mi je. „Rekao sam ti da jebeno prestaneš da sviraš!“ Maki mi pokazuje palac odobrenja, talas sreće mi prolazi kroz kičmu, bacam kamen i uzimam veći i špicastiji, mračni mi se pred očima. „Imaš tri sekunde da prestaneš da sviraš. Jedan... dva... tri... četiri, pet.“ Kamen je hladan u mojim rukama, muzika se naglo prekida i violina se sudara sa podom, gde se lomi na hiljade sitnih delova a žica se kida i ispušta poslednji cvileći izdah.